

Van Morrison a Barcelona

L'il·lustre Van Morrison tornà escollir Barcelona com a única ciutat a l'Estat espanyol per a la seva actuació, i ho va fer al Palau Sant Jordi. Es va limitar l'entrada a 4.500 espectadors, tots asseguts.

És tot un privilegi poder gaudir d'aquest cantant en directe. Notar com se t'ericen els pèls en sentir aquelles notes tan dolces, que de ben segur va-

ren fer recordar moments inoblidables a molts dels allà presents.

¿Com resumir tota la discografia d'aquest tros de cantant en un sol concert? Impossible.

Aleshores en Morrison es dedicà a repassar el seu últim treball, titulat *What's wrong this is picture*, amb petites pinzellades de treballs anteriors. El moment màgic del concert va arribar

amb la cançó *Sometimes we cry*, inclosa al treball del 98, *Healing game*.

Ara mateix l'escolto i penso que ens queda Morrison per estona.

Si teniu l'oportunitat de veure'l i us agrada la música feta poesia, no dubteu ni un sol moment i deixeu-vos portar per aquest il·lustre irlandès.

TOMÁS ESTUDILLO

Dones i vents

Ja molt proper el meu veterà aniversari, he decidit regalar-me el vostre perdó i comprensió per llegir el comentari que, contra tota lògica i precisament per això, aquí us presento: Els vents de Begur i només a Begur es manifesten en tota la seva grandesa, la seva tebiesa, la seva violència i el seu llarg etcètera, per les seves dones, per les que habiten aquí, i no pas per aquelles previstes profecies dels isobàrics homes de les temperatures que generalment tenen la barra d'autoanomenarse "homes del temps". Com si algun de nosaltres poguéssim ni tan sols sospitar què vol dir "temps"!

Que vinguin a Begur i vegin la Loli, la Carmen i la Rosa caminar per aquí i entendran el llevat que s'està aixecant. Que vegin que el suau però definitiu garbí està present perquè són a punt de sortir al carrer la Rosa Tarrés, la Margarita Dolz, la Montse Serra. Que sentin com l'amagat i ple de perfum xaloc es despertarà perquè les meravelloses turgències (igual que les anteriors, responsables d'aquells vents) de l'Olga

(mare d'en Jaç i en Blues), de la Conchi, de la Mercè, de la Neus, de l'Isa, de la Nuri, embogiran de gelosia per les meravelles que el mestre mestral posarà en marxa. Totortere, la Quimeta, Maracaibo, l'Elena, l'Eva, Satana, tantes i tantes que no recordo però que no oblidó, tantes delícies, tantes tetes –per què no dir-ho pel seu nom?–, tant d'amor encès i quasi abraçador quan el gregal sonava perquè la Marta Pruneda volia que gregal hi hagués i en Joan Pruneda, guitarra en mà, acompanyava que la resposta estava en el vent.

Tot això i molt més han despertat les ventades de Begur: totes i cada una de les seves dones. ¿Què ha passat quan tots aquests vents s'han endut tots els núvols, tota la humitat i el sol brilla fins a l'admiració? Senzillament que la Laura (Carreras) corre per allà; així com quan les brises ens porten les emocions inesborrables de l'Elvis és perquè la Sol és aquí. Així com la llum de Begur espera sempre, il·lusionada, que la Montse i l'Adela Pericot ens visi-

tin, estiguin aquí, que no se'n vagin.

I si la Remei i la Teresa, si la Paqui i la Tere, si la Paca i la Paca, si la Toñi i la Lucy i la Isabel creuen que estan exemptes de pecat en provocar els huracans que provoquen, s'equivoquen.

La meva quasi sempre borratxa però sàvia vida a Begur així es compromet a assegurar la certesa de les meves afirmacions, i davant la meva notària, M. Victoria. Però això ja són altres ciclons. I, ja per finalitzar aquest airejat i despentinat regal que us ofereixo, us comento que hi ha gent que m'ha assegurat que en altres pobles d'aquí prop, fins i tot en ciutats, també hi ha vents; evidentment són de rebot de Begur.

I el punt final no sóc qui per posarlo. El posen la Dolors (Es Castell) i la Maruja, que si elles creuen la plaça com només elles saben fer-ho, no cal dubtar-ho: hi haurà tramuntana.

JORDI VALLVÉ

Estadístiques fal·lacioses

L'article "Apologia del tabac" (Jordi Vallvé, *Es Pedris Llarg*, 66, p. 14, 2003), conclou amb el mot més expressiu, polisèmic i, amb diferents accents, el més emprat en la nostra llengua, des del Racó d'Ademús fins a Alghero, des del Rosselló fins a la comarca de Crevillent, em mereix el major respecte. M'abstinc, doncs, de discutir la seva estadística sobre les virtuts del tabac, puix que, parafrasejant el filòsof,

ni jo us entenc a vós,
ni vós m'entendreu a mi;
i, per més que ens entenguéssim,
tampoc ens entendríem.
M'heu entès? Oi que no?
Doncs entesos!

Car la seva estadística difereix un xic de la meva: Cinc morts; càncer; tots fumadors.

Ni un sol cas en dotze longeus, dels

quals, tres nonagenaris i una centenària; tots no fumadors!

Que alguns nonagenaris fumadors empedreïts encara piulin, pot ser interessant anecdòticament; irrellevant estadísticament.

Però, no he dit que no discutiria? Doncs potser que calli, re...!

ALFRED ARRUGA FORGAS